

- Imao sam sreće da su mi preci, predvođeni Atilom Hunskim, u amanet ostavili belog konja i ja ga tretiram u milion varijanti - kaže umetnik, od 1993. godine Beogradanin, rođen u Novom Bečeju, koji je pola veka prisutan na kulturno-umetničkoj sceni Jugoslavije i Srbije, koji i dalje nesmanjenom energijom stvara. Reč je o jedinstvenom Janošu Mesarošu, koji je uspeo da „u svom selu bude kralj“, priznat i cenjen slikar čitljivog umetničkog rukopisa.

Sredinom decembra, u beogradskoj galeriji „Španac“ sa svojim kolegom i prijateljem, umetnikom Šlajf Šandrom, Janoš Mesaroš je priredio izložbu "Performans za jedno veče" nameran u pokušaju da razbije famu o galerijama kao stecištima plastike i lampi, ponajmanje slika. Ako u tome bude uspeo, to će biti dobar motiv da se ide dalje. Izložbe su obeležile početak njegovog umetničkog rada. Brojao ih je do 300, možda neku i omašio, a onda je prestao da vodi računa. Prvih petnaest godina imao je „neverovatno veliki sreću“ da je naslikao jako puno slika koje niko nije hteo da kupi i gde god je našao neki beli zid, ekser i malo svetlosti, pravio je izložbe. Nekada po selima, nekada po gradovima, manjim, većim, u inostranstvu. Za prvih deset godina sakupio je 150 samostalnih izložbi. To što u to vreme njegove slike nikome nisu trebale smatra dobrim. Da ih je tada prodavao ne bi usavršio, „očistio“ svoje slikarstvo od primesa i uticaja drugih. Jer, koliko god da se čovek trudi da ne liči na nekoga, uvek nešto od nekog „ukrade“. On je krao samo od samog sebe. Vredna divljenja je i njegova produkcija. Danas više ne slika da bi zadovoljio svoje slikarske prohteve već zbog tražnje galerista i svih onih koji žele da kupe njegove slike. Kaže, da u današnja brza vremena nema veće motivacije nego da radi na slici koju je već prodao. Njegova platna danas dostižu ozbiljne cifre, i ne može svako da ih priušti. Lep je to osećaj, ali uvek pravi i one manje, dostupnije. Nema ničeg lepšeg nego da na zidu nečijeg stana vidi svojih ruku delo. Poslednjih godina uživa u plodovima svoga rada i sigurnosti, statusu za koji se izborio. Vremenom je stiglo i poštovanje, što kolega, što auditorijuma, koje nije bilo lako steći u sredini koja uspeh teško prašta. Nije lako opstati 50 godina na slikarskom nebu. Biti jedan od onih koji žive od svojih slika. Ne samo kod nas, nego i u svetu. Po njegovom mišljenju u umetnosti, kao i u slikarstvu, presudnu ulogu ima faktor sreće, odnosno u pravom trenutku biti na pravom mestu. Neverovatno koliko količina tog praha sreće utiče na uspeh ne samo u slikarstvu, umetnosti, nego i u sportu i životu uopšte. Janošu Mesarošu u poslednje vreme stižu posebna priznanja. Dolazila su i ranije, ali ova ga istovremeno i plaše i čine ponosnim. Nedavno mu je Galerija likovnih samorastnikov Trebnje (Slovenija), na 50-togodišnjicu svoga postojanja dodelila nagradu za životno delo. - Ja nisam

mного sklon nagradama, ali daju zamah i potvrdu da čovek stvarno vredi, mada se plašim da je to kraj nekog slikarskog i životnog veka, kada vam dodeljuju takve nagrade – kaže umetnik. Pre dve godine Oxfordska enciklopedija ga je uvrstila među 150 značajnih Srba. U obrazloženju se navodi autentičnost njegovog rada i da je uspeo da „na platna prenese neku svoju istinu“. U martu 2017., pro art magazine - DIOGEN bio je posvećen njegovom radu, kao što je u nekim ranijim brojevima bio Pikasu, Daliju, Rembrantu, Velaskezu. Na stranicama časopisa objavljeno je 60 njegovih slika, ali kaže da ga to ništa nije promenilo, da je postao još mekši, bolji, i počeo je da razmišlja da mu više ne pristaje da se šali na svoj i račun „aždaja što lete u nebo“, radi obzira prema ljudima koji su doneli odluku, i od mnoštva izvrsnih slikara, kod nas i u svetu, odabrali baš Janoša Mesaroša. Sledeća nagrada koju očekuje je da što duže živi, da ga zdravlje služi i dozvoli da se bavi ovim poslom jer svakog dana shvata koliko se raduje trenucima u svom ateljeu, kakav je dugo sanjao, i san koji je prošle godine ispunio. Njegov stvaralački raj od 50 m², belih zidova, jasenovog parketa i vrhunskim svetlom, značajki postavljenim, iz iskustva stečenog kroz njegovu drugu veliku ljubav, ljubav prema fotografiji, poseban je svet koji je izgradio za sebe, i koji kroz svoje slike, želi još dugo da deli sa drugima.

